

„אני יכולה!“
 מתלהבת הסבתא הזבה יוטבת, כשהיא מפרקת תת-מיקלע
 סטן על-פי המתכונת שזכרה עוד מתקופת שירותה בפלמ"ח.
 לפני 30 שנה, זבה, חברת קיבוץ גבת, שירתה בפלוגה ב' בגדוד השני של הפלמ"ח.
 כיום יש לה 4 נכדים, ששניים מהם צפו בהתפעלות בסבתא המפרקת תת-מיקלע.

„זה אני!“
 צוהל בנימין („ניומיק“) וולף בן ה-49, כיום שמאי רכב בחברת
 ביטוח, כשהוא מגלה את עצמו בתמונה שצולמה לפני 30 שנה
 ובה הוא נראה בתחנות ארוכים. וולף התגייס לפלמ"ח ב-46, שירת בגדוד השני.
 התמונה צולמה ליד ניר-עם בנגב, כאשר הגיע משלוח של תחנות ארוכים מאמריקה.

הפלמ"ח חניקה מחפש את האתמול

שני אנשי משמר-הגבול החמושים, עמדו ליד שער הכניסה לפארק מע"י ייך-חרוד ופערו את עיניהם אל מול זרם הנכנסים בשער.
 „לא יכול להיות“, אמר אחד מהם לחב"ר בפליאה, „אתה רוצה להגיד לי שכל הקאקערס האלה הם שנלחמו בכריטיים ובערבים?“
 גם הטורים הארוכים של המכונות הר-פרטיות, שכיסו את מגרש-החנייה, לא היה בהם כדי להעיד שבעליהם ייצגו בש"ע את רוח ההתנדבות והחלוציות בעם. „תראה תראה“, התפעל אחד מוותיקי ה"פלמ"ח למראה אלפי המכונות, „אין כאן אף מכונת זקנה יותר משנת 73... כל המכונות הן בגיל הנכדים שלנו...“
 ואומנם, לזר קשה היה לדמיין במבט ראשון, שאלפי המתכנסים למרגלות הגלבוע, הם שהיו בשנות ה-40 את הכוח המגוייס היחיד של ארגון ההגנה והם שהיו טובי וראשוני הלוחמים במלחמת-העצמאות. רובם ככולם היו בשנות החמישים והשישים לחייהם. את מקום הבלוריות והתל-תלים תפסו הקרחות ושיער השיבה. הכר-סים והקמטים שינו את חותם. הם היו מקפים ברעיות ובצאצאים מדור שני ו-שלישי ואף על פי כן לא היה שום מקום לטעות. אלה היו הם — יוצאי ה"פלמ"ח, שעבור דורות של צעירים אינם אלא מושג ארכאי מעורפל. אלה היו ה"אנשים, שבמשך תקופה ממושכת הטביעו את חותמם לא רק על מהלך המאורעות אלא גם על הווי הארץ הזאת ותרבותה.
 הפלמ"ח
 גינונים

„סובב לו, סובב הפינג'אן...“
 חברי המחלקה הערבית של הפלמ"ח שכונו בשם „המסתערבים“, אנשי מחלקה זו, ברובם יוצאי עדות-המזרח, נהגו להתחפש כערבים לשם סיורים זפעולות באיזורים הערביים מעבר לקו